

SläktKuriren

Nr 18. Årgång 40 (1/2004). Utg dag 17/8 2004.
Sporadiskt utgiven sedan 1965

*Enighet ger styrka, besegrar hindren och vinner ändamålet (förklaring se fotnot *)*

Informationsblad för ERNBERG-EHRENBERGSKA SLÄKTFÖRENINGEN

Chefredaktör: Ingemar Ernberg, tillika utgivare. Medarbetare Mikael Bergström, Jonas Hök, Jan Ernberg.

Red:s adress: I. Ernberg, Smultrongränd 18, 18245 Enebyberg. Tel: 08/7688825. Fax: 08/7688825.

Årets släkt pick-nick ¹⁾
Svartsjö slott, Färingsö
Lördag 4 september i år 2004
kl 12.30
Samvaro, lekar, tradition, historia
Visning 70 kr per person
Varmt Välkomna!

Helst förhandsanmälan till Jan Ernberg senast 31/8, tel 08/7580892 (tala in på tel svarare om ej svar)

I övrigt i detta nummer: Picknick Svartsjö slott s2; Släktmöte Köpenhamn 2005 s2; Tyresö Picknick 2003 s3; Frågesport s3; Om Ragni Kjellberg s 4; Släktbrev Hök-Ernberg s 7; Dagmar Riben om kusinerna s8; Agnes Magnells Karlskronaminnen s 11; Lisa Ahlberg: Om Dora Ahlberg s13/14; Släktavlor forts s 19; Släktrådet s23; Blankett s 24

Har det redan gått tre år?

Nja nästa år!

Då är det dags för Stora Släktmötet igen. Det planeras
äga rum i

Köpenhamn helgen 3-4/9.

Boka datum redan nu! Preliminäranmälan sista sid!

*"Bevingat ord" myntat av farbror Gustaf i samb med invigningen av Carlskrona-Wexjö Jernväg 1874. Tack vare sin okuvliga energi och även med stor personlig ekonomisk insats genomdrev farbror Gustaf förslaget, och i början av augusti månad 1874 invigdes järnvägen av Konung Oscar II, som för ändamålet gästade staden. Invigningsdagen firades på kvällen med illumination i staden. Samtliga fönster å fasaden till farbror Gustafs stora, mitt emot norra delen av Hoglands park belägna fastighet voro då upplysta medelst till färgen granatgnistrande röda lampor, varigenom man där kunde avläsa följande tankvärda inskription /med antalet bokstäver precis motsvarande fönsterrutorna i fasaden: "Enighet ger styrka, besegrar hindren och vinner ändamålet". Arrangemanget gjorde god effekt och en stor skara människor skockade sig utanför byggnaden för att betrakta släktmötet. Släktmötet var det en stor och lyckad dag för oss alla som var med och firade det.

PickNicken¹⁾

Årets traditionsenliga pic-nic äger rum vid Svartsjö Slott. Vi träffas den 4 september kl 12.30 vid Svartsjö slott på Färingsö.

Vi inleder med sedvanlig frågesport och Bouleturnering.

Kl 15.00 är en guidad visning av det charmiga och intressant renoverade slottet beställd till en kostnad av 70 kr per person.

Tacksam för föranmälan senast 31 augusti på tel 08/758 08 92.

Varmt Välkomna!

Jan Ernberg
Ordförande

1) Stor oreda har utbrutit på redaktionen då man ej kan enas om hur pick-nick skall stavas? Picnic? Av demokratiska skäl stavar vi nu detta låneord på 5 olika sätt.

En liten introduktion till "årets picknick-slott" - Svartsjö slott

Redan under medeltiden fanns här ett fast hus i folkungarnas ägo, belagt i varje fall år 1310, då hertigarna Erik och Valdemar var på "Svartasio". Det donerades sedan till kyrkan; under 1400-talet omtalas ett kloster vid Svartsjö. Gustav Vasa drog förstås in det till kronan och 1536 började kungen bygga ut Svartsjö slott. År 1540 inrättade kungen ett myntverk i borgen som präglade den sk Svartsjö-Dalern. Tillverkningen flyttades dock redan 1542 till Stockholms slott.

Erik XIV och Johan III fortsatte utbyggnaden med påföljd att här växte fram en renässansborg som, att döma av senare Suecias tick, inte stod de andra Vasaslotten efter. Vintern 1687 härjades Svartsjö av en våldsam brand. Vad man kunde ta till vara av teglet fraktades sedan till Stockholm där slottet Tre Kronor stod under ombyggnad. I dag finns bara rester av grundmurarna kvar (SV om nuvarande slottet), delvis utgrävda på 1930-talet.

1734 fick Carl Hårleman i uppdrag av drottning Ulrika Eleonora att bygga ett nytt

Svartsjö. Nyss hemkommen från några års studier i Paris introducerade Hårleman med detta eleganta lustslott (1735-39) rokokon i svensk arkitektur. En mansålder senare uppläts det av Gustaf III som änkesäte åt modern Lovisa Ulrika, och byggdes då till efter ritningar av KF Adelcrantz. Efter hennes död lämnades slottet åt ett drygt 100-årigt förfall varefter det 1891 degraderades till tvångsarbetsanstalt. Skamfläcken har nu tvättats bort. Anstaltshusen kring slottet har röjts undan och de diminutiva fångcellerna, som i flera våningar fyllde rokokosalongerna, har rivits ut. Nu har ett av landets ädlaste 1700-tals hus återuppstått genom ett gediget renoveringsarbete.

Där bedrivs idag ett unikt tapetprojekt med rokokomotiv. I parken finns den fridlysta Större Vattensalamandern, sällsynta växter som hålnunneört, gulsippa, vildtulpan, borstnejlika och ramslök. I Svartsjöviken finns rördrom, brun kärrök, fiskgjuse och den sällsynta skäggmesen.

På sommaren spelas konserter samt teater i änkedrottning Lovisa Ulrikas sängkammare, museishop, café och måltider serverade i Parkvillan fullständigar bilden av ett värdigt och mångsidigt utflyktsmål.

Till Köpenhamn 2005.....

Släktrådet har beslutat att 2005 års Släktnöte skall genomföras i Köpenhamnstrakten den 3-4/9. Traditionen bjuder ju att mötena hålls på släkthistoriska platser eller dit osedvanligt många släktingar koncentrerats. Mötena i Karlskrona, Lund och Småland har ju understrukit hur aktiva och släktintresserade våra sydliga grenar är. Genom Dora Brückners stora familj har vi fått ett rejält fotfäste på andra sidan Sundet. Och våra goda, glada danska släktingar Lotte, Lillan, Jens och Peter med familjer har inte ställt sig ovilliga att bistå lokalt för att föra ett sådant arragemang i hamn. Det lovar ju att bli oslagbart trevligt och roligt!!

Har du några önskemål inför Släktnötet och dess program? Hör av Dig till någon i Släktrådet!

Kalendarium

4/9 2004, kl 12.30

Årliga PicNicken, denna gång vid Svartsjö slott Ö om Stockholm

3-4/9 2005

Stora treåriga släktmötet i Köpenhamn

Rapport från Släktens sed- vanliga slottspick-nic år 2003

Årets picknic gick av stapeln vid Tyresö slott med rekorddeltagande ca 35 personer. Vädret var som vanligt vackert. Som extra krydda denna gång passerade ett bröllopsfölje vid vår lägerplats. Som vanligt inleddes det hela med en tipsrunda som Gunilla Tideholm iordningställt se frågor och svar här bredvid. Bouleturneringen visade att det i släkten finns näst intill proffs och sådana som inte kan tänka sig förlora. Hur som helst vann Michael Bergström till slut, efter att ha besegrat Anna Riben och Rune Tideholm i final.

När så alla var mätta och hade tävlat färdigt skulle vi få en guidad visning av slottet som vi beställt särskilt. Denna skulle ta sin början kl 15.00, men när vi försökte ta oss in på utsatt tid visade det sig omöjligt låst och inget svar på de telefonnummer som stod på bokeningen. Som tur var fanns ett café öppet så vi satt och fikade och hade trevligt. Kl 16.00 kom en man som suttit och ätit på samma café ut och låste upp slottedörren. Vi kontrollerade med honom, jodå han skulle ha en visning för oss kl 16.00 men på alla våra bokningspapper stod kl 15.00. Mannen visade sig vara en mycket duktig guide och berättade underhållande om slottet i en dryg timme. Tack vare missförståndet med tiden fick vi gratis guidning och de pengar vi betalt för visningen skänktes till Släktens kassa. Det var en trevlig och lärorik dag tyckte

Jan Ernberg

Frågor på Slottspick-nicen vid Tyresö Slott 2003

1. Kofi Annan är från:
1.Asien
X.Afrika
2.Sydamerika
2. Vad är en aln?
1.Måttet från armbågen till lillfinger-
spetsen
X.1/2 km
2.Träslag
3. Vem var Dionysos?
1.Grödans Gud
X.Vinets Gud
2.Ödets Gud
4. Vilket är världens snabbaste djur?
1.Leopard
X.Gepard
2.Bastard
5. Vilket är Sveriges vanligaste bergart?
1.Porfyr
X.Gnejs
2.Granit.
6. Vilken sysselsättning hade Sven Hedin
1.Idrottsman
X.Forskningsresande
2.Arkeolog
7. När blev Skåne svenskt?
1.1658
X.1645
2.1878
8. Vad är en färticka?
1.En slags klocka
X.Svamp
2.Färräknare
9. Vad är ag?
1.ett slags gräs
X.ett straff
2.en färg
10. Vad är Vladivostok?
1.Huvudstad i Tjetjenien
X.Cigarettmärke.
2. Ändhållplats för den transibiriska
järnvägen.

11. Vad betyder SAS?
1. Sveriges allmänna sockerbolag
X. Scandinavian Airlines System
2. Sveriges arbetares socialförsäkring

12. Vad är Kalevala?
1. Finskt landskap
X. Finskt Nationalepos
2. Finsk popgrupp.

13. Vem har skrivit musiken till operan Trollflöjten?
1. Beethoven
X. Mozart
2. Hayden.

Rätt rad. 1.x, 2.1, 3.x, 4.x, 5.x, 6.x, 7.1, 8.x, 9.1, 10.2, 11.x, 12.x, 13.x.

Vinnare efter lottdragning blev Ingrid Bergström med 12 rätt. Den trevliga frågesporten var anordnad av Gunilla Tideholm.

Ragni Kjellberg, f. Ernberg, skulle blivit 103 år i sommar - en lärargärning utöver det vanliga

En personlig hågkomst av Cecilia Cederström, guddotter

Ragni Ernberg föddes 1901 som nummer ett i en högborgerlig familj. Hennes far var regeringsråd. Familjen höll ihop och var mycket släktkär. Det intensiva umgänget med kusiner och släktingar präglade de fyra syskonens uppväxt. Slakten hade också lätt att ta till sig vänner och inkludera dem i sin krets. Till de stora högtiderna hölls stora och glada fester där man ställde upp om man inte var allvarligt förhindrad av exempelvis någon dödlig sjukdom. Men även i vardagen kände man ett stort ansvar för varandra, behövde någon hjälp så kom den hjälpen också.

Ragni uppväxt i en stor och varm gemenskap och en social ansvarsmedvetenhet kom att prägla hennes liv och livsgärning. Flickan var allvarlig och den självklara medelpunkten i en grupp flickor, ofta fem, som hade diskussionsklubbar där det diskuterades allt från religion, mode, politik -- allt som Ragni fann vara av intresse just då. Men det ordnades också dansklubbar av

slakten där de unga inte bara fick lära sig de vanliga danserna, polonäs, polka, vals etc, utan också de moderna som charleston, onestep, foxtrot.

I Anna Sandströms skola fick Ragni sin utbildning och också så småningom sin yrkesutbildning. Anna Sandström var en karismatisk och visionär skolföreståndare som ansåg att flickor hade en plats att fylla i samhället och inte bara i hemmet. Det var djärva tankar på den tiden. Hon bibringade sina flickor ett samhällsansvar som var ovanligt då det egentligen inte ansågs att flickor skulle kunna vara annat än goda värdinnor och hjälpligt tala främmande språk för att kunna konversera, och vara duktiga husmödrar. Ragni fick alltså från allra första början en insikt om en betydligt större värld än som var vanligt. Hon tilläts att ta ställning i allvarliga frågor som vanligen förbehölls männen. Efter avslutad skolgång fortsatte Ragni på Sandströms lärarinneseminarium och avgick därifrån med den högre examen som gjorde henne behörig att förestå en skola. Under denna tid hade hon träffat sin tillkommande, blivande läkaren Nils Kjellberg och de hade förlovat sig. Något giftermål kunde det inte bli förrän fästmannen fått en fast tjänst. Detta var ett benhårt krav från pappa regeringsrådet. Så skedde också och när Nils efter fem år fick en ordinarie tjänst som underläkare på Ulleråkers sjukhus så kunde bröllopet äntligen stå. Ragni hann vara gift i åtta månader innan Nils dog av en missskött blindtarmsinflammation. Hon gifte aldrig om sig. Det berode inte på att hon inte var uppvaktad eller att hon inte kunde glömma sin döde man. Ragni var inte det minsta sentimental. Det var helt enkelt så att om hon gift om sig hade hon inte fått fortsätta som skolföreståndare och det intresserade henne mer! Hon blev skolföreståndare vid 27 års ålder. I och med det hade hon funnit sin plats i livet. Allt hon sedan gjorde stod i något förhållande till hennes skola.

Ragni hade två maximer. "Om något är värt att göra så är det också värt att göra bra" och "Om något verkligen intresserar Dig så lägger du ner all energi på det och då blir det också bra". Slutsatsen är att om man gör något som inte blir bra trots upprepade försök så är man helt enkelt inte tillräckligt

intresserad. Antingen skaffar man intresset eller avstår från att göra om försöket. När jag träffade Ragni första gången medvetet var hon omkring 40 år . Eftersom hon var min gudmor kände jag till henne och hade stor respekt för henne, det ingick så att säga i uppfostran. Här måste jag berätta lite om mig själv. Jag föddes -36 i Stockholm. Min far var rikdagsbibliotekarie, min mormor var syssling till Ragni. Som seden bjöd fick jag två gudmödrar, från fars sida min farmor och från mors valde släkten Ragni. Gudmödrarna var en maktfaktor för de hade att se till att barnet uppfostrades och utbildades på ett lämpligt sätt och naturligtvis i Herrans tukt och förmaning. Det var också så att om föräldrarna av någon anledning föll bort så övergick ansvaret för barnet på gudföräldrarna. Mitt under andra världskriget när min far kallats hem för att utföra andra uppgifter i rikets tjänst flyttade familjen ut på landet. Min mor ville ha en herrgård och en rucklig sådan införskaffades. Möjligen var tanken att det var tryggare att bo på landsbygden än i Stockholm men jag måste säga att jag vida skulle ha föredragit staden med eventuella bomber och obehag . Detta var långt före gröna vågen och folk flyttade inte ut på landet om de inte var bönder eller ärvde en gård. Pappa var akademiker och mamma var romantiker och möjligen konstnärinna så vi var alltså konstiga i en bygd med enbart stora och små lantbruk, Mobbing är ingenting nytt, men då ansågs det hårdande för karaktären ochh lärarna deltog gärna . Så när jag var 10 år hade jag förvärvat en karaktär av stål och var skoltrött. På den tiden provade man in till de högra skolorna genom en matteskrivning och ett prov i svenska. Jag skickades till alla tänkbara skolor och lämnade in blanka papper och vägrade svara på lärarnas frågor. Kris utbröt i familjen och släkten tillfrågades hur man skulle göra med detta ovåliga barn som envist hävdade att hon inte kunde tänka sig att gå i skolan utan skulle bli af-färsbiträde eller nåt sånt. Då kom Ragni in i bilden. Jag fördes nytvättad och nystruken till Uppsala och Kommunala Flickskolan som den hette då för att pröva in där. Samma resultat som tidigare, två blankapaper och en moltigande unge fast besluten att inte ge mig en tum.

Det vittnar om Ragnis storhet som lärare att hon lyckades bryta igenom detta. Hon tog helt enkelt hem mig och resonerade igenom saken från min synpunkt och frågade om jag verkligen skulle bli nöjd med den bana som jag som tioåring hade valt åt mig. Hennes argument var sakliga och hon erbjöd mig alternativ med en högre utbildning som jag inte tänkt på ett ögonblick tidigare och det avgjorde saken. Dan efter skrev jag godkända prov och antogs som elev i Kommunala Flickskolan. Därmed skulle saken egentligen varit ur världen för Ragnis räkning men det var den inte. Hon följde min skolgång med intresse och uppmärksamhet från första skoldagen. När det visade sig vara för jobbigt för mig att resa varje dag fick jag flytta hem till henne och här kom jag att bo kvar och växa upp ända tills jag gifte mig. I och med min flytt till Ragni genomgick jag en metamorfos, från att ha varit en skolhatande skolkande elev blev jag intresserad och älskade verkligen min skola och mina lärare, åtminstone de flesta. Men jag var inte en privilegierad elev på grund av att jag bodde hos rektorn. Tvärtom inpräntade Ragni att jag hade ett större ansvar för mitt uppträdande och resultat än de de andra. Det var en sak som jag gärna tog på mig. Jag fick uppleva skolan inifrån och jag fick lära känna den spännande skolvärlden och lärarna på ett helt annat sätt än andra elever, det var mitt privilegium och jag älskade det. Ragnis arbetsdagar var långa. Skolan började klockan åtta , kvart i åtta skulle eleverna vara uppställda i klassordning i korridorerna i huvudbyggnaden och tåga in till morgonbön. Morgonböerna hade alltid någon psalm men var annars inte utpräglat kristliga utan kunde ofta behandla något filosofiskt eller moraliskt ämne. Eftersom vi hade många ypperliga lärare så var de oftast mycket intressanta. Sen tog lektionerna víd och pågick till klockan fyra med en timmes frukostrast även på lördagar. På frukostsrasten gick man hem och åt och det hände många gånger att Ragni inte hann hem förrän det var dags för mig att gå tillbaks till skolan. Då fick det bli en smörgås eller nåt annat snabbt. Efter lunch hade Ragni rekstorsmottagning en timme då hon tog emot föräldrar och elever som behövde hjälp och råd.

Därefter följde lektioner och administrationsarbete. Det sista var inte Ragni så intresserad av men hon stretade tappert med det och hon hade utmärkta medarbetare. Vid sjutiden var arbetet i skolan avslutat och Ragni kunde gå hem för att fortsätta med middag och förberedelser för lektioner. Ragni förberedde alla sin lektioner minutiöst och hon tog alltid till sig elevernas synpunkter. Jag frågade henne en gång efter en som jag tyckte ovanligt dum och provaktiv fråga från en av mina klasskamrater, varför hon brydde sig om den. Jag fick till svar att frågan i sig inte var av så stort intresse som varför eleven ställt den. Det lärde mig mycket. Ragnis ämnen var när jag gick i skolan, historia, konsthistoria och ibland kristendom, men hon hade också undervisat i svenska tidigare. I och med att Ragni kom hem inträdde dagen i ett nytt skede. Ragni lagade mycket god mat när hon hann, men tyvärr så ringde telefonen hela tiden och till slut skaffade Ragni en hållare till telefonen och en 25 m lång sladd som gjorde att hon kunde stå vid spisen och laga mat med ena handen och hålla telefonen i den andra. Ofta måste hon gå ifrån för att slå upp något och jag vande mig vid att det nästan alltid var lite vidbränt. Nu kan man verkligen fråga sig varför jag inte gjorde något då och det är enkelt förklarat med att det ville inte Ragni. Hon ville ha den där stunden vid spisen för sig själv. Det var ett andninghål för henne. Ofta var det något sammanträde på kvällen och då fick det gå undan med matlagningen, Ofta en fransk omelett som Ragni var specialist på. Gärna med svampstuvning, en annan av hennes specialiteter.

Ragni var också politiskt intresserad eller snarare samhällsintresserad och det var framförallt kvinnofrågor som fängade henne. Hon var ordförande i Yrkeskvinnors Klubb (YK) och så småningom också i Zontaklubben. I YK ordnade hon underbara tillställningar och jag minns speciellt när medlemmar ur klubben gav Lysistrate. Vi levde med Lysistrate i ett år och läste allt som vi kunde komma över om historien omkring den tiden, människorna och människosynen i det antika Grekland. För som Ragni sa, man måste förstå varför skådespelet kom till och vilka politiska

skeenden som kom att ges uttryck i det. Det var en undebart rolig tid.

Ragni var också verksam i stadens skönhetsråd och efter pensioneringen som nämndeman.

Det hände ibland att vi faktiskt hade en ledig kväll tillsammans och då diskuterade vi aktuella händelser. Ragni lärde mig att läsa tidningar och dra kritiska slutsatser av det jag läste och det diskuterade vi sedan. Vad vi aldrig diskuterade var lärarnas agerande i skolan. Hade jag kommit hem och klagat, och jag kan tänka mig att det hände, så sa Ragni bara "varför tror du att hon sa det eller gjorde det då" och så fick jag lov att analysera situationen och komma med en förklaring och jag var säkerligen inte alldeles oskyldig. Man brukar som bekant inte vara det. Sådana samtal dog i sin linda, men det förekom naturligtvis lustiga episoder på skolan som vi båda hade nöje av. Ragni höll stenhårt på sin lärarkår och ställde upp för sina lärare oerhört mycket och det bottnade i ett verkligt levande intresse. Hon trodde inte alla mänsikor om gott, långt därifrån, men hon trodde att det fanns något gott i varje mänsika och hon försökte alltid plocka fram det. Det fanns naturligtvis problem, mycket stora sådana ibland. Ragni satte en ära i att gå till botten med dem och att slussa dem till rätt hjälp vilket inte alltid var så lätt, det krävde ibland en oerhörd tribut från henne själv. Många olyckliga tonårsflickor satt på hennes soffa och redde ut sina problem med hennes hjälp. Hon var aldrig för upptagen eller stressad för att höra på och försöka bidra till lösningar. Hennes metod var att inte inskrida utan att visa på utvägar för att få den drabbade att agera själv. Ofta mycket svårare upptäckte jag i min egen lärargärning. Jag har ofta tänkt på att det måste ha varit jobbigt för henne att reda ut tonårsproblem hos sina elever och att själv ha en tonårsdotter i huset.

Jag hade inte många jämnåriga vänner. Jag behövde inte det, umgänget hos Ragni var så spännande. Hon hade många vänner och det var ofta sällskap där som titade in på en kopp te eller en liten kvällsmacka och då avhandlades spännande och intressanta saker. Jag hade hela tiden förmånen att få delta och mina synpunkter behandlades med samma respekt som de andras, det var

en fantastisk uppväxt för ett barn. Ragni var en utpräglad nattmänniska och diskussionerna kunde pågå till småtimmarna. Jag blev aldrig tillsagd att gå till sängs, men Ragni ställde ett oavvisligt krav att jag skulle sköta skolan. Det fick inte förekomma att jag slöade eller var hemma för att jag nattsuddat hur intressant det än varit. Det var ett lågt pris att betala. Ragni krävde aldrig att jag skulle vara bäst bara att jag skulle göra mitt bästa och det gav en frihet som gjorde att det var roligt att uppfylla det kravet. Det var samma krav som hon ställde på alla sina elever.

Någon gång under mina tonår kom denna politiska idé med en enhetsskola, något som redan prövats men förkastats i USA, Det talades om "begåvningsreserven" och andra begrepp. Ragni var häftig motståndare till idén som hon såg som förkastlig. Sin vana trogen skaffade hon sig grundlig kunskap om det hela och sedan agerade hon och det gjorde hon med sådan kraft att hon höll på att förlora sin tjänst. Det mesta av hennes synpunkter och det hon förutsåg visade sig vara rätt. Så småningom infördes i alla fall grundskolan och som den människa hon var så accepterade hon den. Hennes undervisningsmetoder hade alltid varit så fram-synta att de gick bra att anpassa.

Vad gjorde Ragni på fritiden? Ja hon hade knappt någon under terminerna men det hände att vi åkte ut till Solhagen, ett ljuvligt ställe vid Krusenberg som var lärarnas sommarställe. Ragni hyrde också ett litet torp vid Hammarskog som vi åkte till och där övernattade vi då och då. Ragni målade underbara akvareller men det var huvudsakligen sommartid hon hann med det. På sommaren reste hon alltid till Västkusten och därifrån har jag och mina barn många härliga tavlor. I början hyrde hon in sig hos lokalbefolkningen tillsammans med vänner från Uppsala men när jag var fjorton år så hittade hon ett mycket trevligt hus i Hamburgsund nära Fjällbacka. Då började jag också följa med henne på somrarna och åtminstone vara där några veckor eller någon månad. Det var härliga dagar men ingen skall tro att skolan lyste med sin frånvaro för under sommaren skulle schemat läggas och det var ett heltidspysseljobb. Vi badade, solade, plockade bär och svamp och besåg hållristningar och historiska plat-

ser på förmiddagarna och la schema på eftermiddagar och kvällar och nätter i slutet. När schemat var klart drack vi en halvflaska Pomery Greno för att fira det. Ragnis yngre bror Torsten Ernberg sommarbodde också med sin familj i Hamburgsund och vi gjorde många roliga utflykter och fester tillsammans. Så småningom köpte Ragni en tomt och byggde sig ett litet hus där och tillbringade nästan halva året där och blev en varmt respekterad medlem i det lilla samhället. Det var efter hennes pensionering som skedde flera år efter pensions-åldern i samband med att Kommunala Flickskolan lades ner i och med att den skolformen försvann. Då började Ragni studera grekiska och gjorde det med sådan framgång så att hon talade språket, Hon hade länge varit med i en läsecirkel som var mycket aktiv och när hennes systerdotter gifte sig med en grek och bosatte sig i Grekland så reste hela cirkeln dit på en vecka. Året efter reste jag och min man ner tillsammans med henne och hade mycket stor behållning av det eftersom Ragni talade språket och vi kunde göra mycket vanliga turister går miste om.

När jag så småningom gifte mig så blev mina barn som barnbarn till henne och hon ordnade trevliga fester och utflykter för dem. Somrarna tillbringade vi tillsammans på Västkusten och även sedan hon blivit sjuk och satt i rullstol försökte vi att åtminstone vartannat år hjälpa henne att komma ner till sitt hus ett par veckor. Det var en stor sorg för henne att inte kunna gå i sina berg där nere och inte komma till sina björnbärsställena och svampställena eller ens till stranden. Bohuslän är ett mycket lodrätt landskap och inte så alldeles hanterligt med rullstol, men hennes vänner strömmade till när de fick höra att hon var där och många minns henne med glädje ännu. Ragni gick ur tiden i februari 1992. Vi som stod henne nära saknar henne oerhört men har många fina minnen.

En samling släktbrev

Jonas Hök har samlat och renskrivit brev från tidigare generationer, från sin mamma Anna-Lisa och pappa Bertil

Hök, moster Dora, men också bl a från sin morfar Harald Ernberg. De är utgivna i en imponerande och föredömligt ordnat bok, över 600 sidor inbunden i ett vackert grönt klotband, varav ett ex inhandlats till Släktarkivet. Vi tar oss friheten att återge delar av Jonas trevliga inledning med sammanfattning över personaget.

Inledning

Mitt intresse för gamla släktbrev började efter (min mor) Annalisas död. Jag var inte med på bodelningen men dagen efter skulle jag riva bort en heltäckningsmatta i hennes lägenhet. Då blev jag nyfiken på några sopsäckar, som "bodelarna" lämnat efter sig. I säckarna låg hundratals brev.

.....

Persondata om brevskrivarna

Gymnastikdirektör Annalisa Ernberg (1910-1992) har bidragit med över 130 brev i boken. Hennes "förvisning" på språkstudier utomlands i 18-årsåldern dominerar hennes brevsörd. Hon gifte sig med arkitekten Bertil Hök (1906-1970). Paret fick sex barn: Jonas, Katarina, Gabriella, Helena, Agneta, och Katarina, alla omnämnda i breven.

Dagmar Ernberg (1911-2002) har skrivit 35 brev. Hennes far var regeringsrådet Jarl Ernberg. Dagmars "bästis" var Annalisa. Dagmar såg upp till Annalisas framgångar hos pojkarna, hennes fläkt och fart i allt hon företog sig. Dagmar var intelligent, det framgår med all tydlighet i alla hennes brev. Fin, klockren svenska bjuder hon på.

Livmedikus Harald Ernberg (1874-1944, Jonas morfar), titulerade sin bror Jarl "Jalle" i flera brev skrivna av Harald under hans studietid i Lund. Harald var gift med Anna Welcher (1879-1968). Paret fick fyra barn: Byråchef Olle Ernberg, ovan nämnda Annalisa, småskolelärarinnan Karin gift med arkitekten Hemming Bergman, och reseledaren Dora. Alla syskonen har bidragit i boken med sina brev till Annalisa.

Dora Ernberg (1917-2000) var gift med den danske medborgaren och advokaten

Billy Brückner (1905-1994). Paret fick fyra barn: Peter, Lotte, Jens och Anna, kallad Lillan.

De flesta breven är skrivna under den period då tyskarna ockuperade Danmark under andra världskriget. Dora med familj fick många gånger inte visum till Sverige, t.ex. för julbesök. Doras intensiva försök att 1944 få ner sin sjuke far Harald till Danmark på besök misslyckades, till Doras stora sorg. Doras humor är ett generellt drag i alla hennes över 100 brev.

Annalisas dotter Katarina har i sin ägo ett flertal av Doras brev i original. Jag skickade tillbaka till Dora ett 50-tal av hennes originalbrev (låg i Annalisas sopsäck) bara några månader före hennes bortgång. Jens lär ha dem nu.

Marindirektör Ivar Hök (1876-1954) var gift med Elisif Lindeqvist (1880-1950). Paret fick sex barn: teologen/prästen Gösta, gift med norskan Aino Holmboe, arkitekten Bertil, lille Ivar som dog efter 5 dagar, revisorn Lennart, kindergartenlärarinnan Kerstin och kemisten Brita. Ivar har skrivit 28 brev från sina kommenderingar på elverket i Gävle och från marinkommenderingar på Rindö i Vaxholm till sin nygifta hustru, trängande och längtande på Ivars föräldrars gård Forsnäs.

....

Dagmar Riben summerade 1991 vid 80 års ålder sina barndomsminnen av sina kusiner, återgivet av Jonas Hök

Harald Ernberg, "livmedikusen"

"Farbror Harald, pappas (*Jarl Ernberg*) yngste bror, var en underbar man, älskad av alla. Han var läkare och skötte halva Stockholm. Han bodde på Linnégatan 7, inte långt från oss. Umgänget mellan de båda familjerna var ytterst livligt. Den söta tant Anna hade varit sjuksköterska, s.k. "Fia", vilket innebar att hon fått sin utbildning på Sophiahemmet, Drottning Sophias skapelse. Hon hjälpte farbror Harald på mottagningen med kokning av alla instrument, sedan dagens patienter försvunnit. På eftermiddagarna for farbrodern runt till alla sina

patienter, en underbar familjedoktor, vars like väl knappast finns mer.

Bronsbysten finns på Sachsskas administrativa kontor på Södersjukhuset.

Farbror Haralds klientel växte snabbt, han var bl. a. diplomatkårens doktor. Ett tag hade han egen bil med privat chaufför som tog honom runt till sjuklingarna. Detta blev i längden ett dyrbart arrangemang, lönen åt chauffören, garage och allt. Han övergick då till att hyra en Taxibil för hela eftermiddagens rundtur. Den fick vänta medan han gjorde sitt besök. Väntestunderna kunde bli ganska långa för Harald var en noggrann doktor, som inte slarvade ifrån sig. Hemma hos oss var han givetvis husläkare. Vi barn hade ganska ofta förkylningar och annat. Farbrodern ordinerade alltid två feberfria dagar i sängen innan man fick gå upp. Sen fick man "vänja sig" med uppevaro en halv dag, innan man fick komma ut i världen igen och gå till skolan. De här påtvingade hemmadagarna var mycket angenäma. Då lästes böcker så ögonen blödde. Jag klippte pappersdockor ur Allers eller virkade dockkläder. So bortspild var tiden inte.

Vi älskade vår farbror. Man kände sig nästan bra sedan han tittat på en över de guldbågade glasögonen, nypit en i tårna genom filten och stuckit en silversked i halsen, då man fick säga "ah". I allmänhet

var mina körtlar röda och fula, de gav mig många sängperioder i barnåren. Harald hade en härlig humor, var lugn och mycket god psykolog, som klippt för sitt yrke. Mammorna till stadens sjuka barn dyrkade honom för hans skicklighet och goda, vänliga sätt.

När Sachska Barnsjukhuset grundades blev han dess första överläkare. Där utförde han en pionjärgärning inom babyvården. Mammorna fick också vistas på sjukhuset och han lärde dem hur de skulle sköta sina barn, han var deras barn också. Vid sidan av sjukhuset och den stora praktiken blev han förste livmedikus hos dåvarande kronprinsparet, Gustaf Adolf och Louise. Han fick följa med på deras Amerikaresa då monumentet vid Delaware skulle invigas. Detta var en minnesfylld plats, de första emigranternas landstigningsplats i det nya landet.

Ett fint foto av Harald på 1940-talet.

Kronprinsen blev mycket sjuk under överfarten på Atlantbåten och det befarades blindtarmsinflammation. Harald hade några spännande dagar, ansvarig för att de kungliga skulle levereras helskinnade i land. Han klarade det, men kronprinsen fick bibehålla sängläge vid framkomsten och prins Bertil, som var med föräldrarna, fick hålla talet vid avteckningen av monumen-

tet. Farbror Harald fick eskortera kronprinsessan på hennes shoppingrund i New York och det inköptes bl. a. en vacker duk till tant Anna, som var hemma. Den såg vi på med en viss vördnad, "kronprinsessans duk".

Harald fortsatte att vara livmedikus för nästa generation. Han blev Gustaf Adolfs och Sibyllas läkare och fick äran att närvara vid alla prinsessfödslarna. Även vår nuvarande kung såg han göra sitt inträde i världen. På det kungliga slottet. Farbror Harald tyckte om sin funktion vid hovet och kom med på många fester iförd livmedikusuniform: frack med guldbroderier på krage och manschetter, vita guldrävarade byxor och båthatt med kokard (*märke*) och plymer.

Anna, Haralds fru, "doktorinnan"

Tant Anna var alldeles för flärdfri för att vara road av de här begivenheterna och var sällan med. Språkkunnig var hon just inte och var därför blyg i dessa samman

Doktorinnan i början på 1960-talet

hang. Hemma var hon duktig husmor, oerhört barnkär och djurvän. I huset fanns alltid en hund eller katt och tant Anna kunde släppa allt hon hade för händer vid

åsynen av en valp eller kattunge. Hennes värme och generositet var förtjusande, hennes ursprungliga och naiva sätt en avväpnande tillgång. Tant Anna och farbror Harald ordnade underbara kalaser för släkten vid jular och födelsedagar. De flyttade senare till en jätteväning på Sturegatan 34 mitt emot Floras Kulle i Humlegården. Där rymdes alla. Tant Anna var en mästarinna i att ordna fina supéer tillsammans med sin Hulda i köket.

Olle, Haralds son, g.m. Atte Beskow

I familjen fanns fyra barn de s.k. "småkusinerna". De var jämnåriga med Totte (*Engstöm*) och mig och var våra käraste vänner i skolorn. Olle gick liksom Totte i "Nya Elementar" bakom Hötorget. Han tog studenten året efter Totte, så två år i följd svävade jag runt i dansens virvlar på studentskivor. Olle var oerhört charmfull, populär bland sina kamrater och var full av överraskningar i sina skämt och påhitt. Han och Totte hade ett gäng som kallades "bröderna". De hängde ihop jämt i skolan och på söndagarnas skidutflykter och promenader. Farbror Harald hade en sportstuga på Lidingön vid Sticklinge, ett kärt tillhåll för det här gänget. Där var Björn Widegren (Nalle). Han blev borgmästare i Södertälje., där var Hans Ringdén, Rinkan kallad, som blev regeringsråd. Oscar Wallin blev affärsman, var mörk och romantisk, Gustaf Lagerhielm, "Lotta" blev militär. De här killarna var stamtruppen, andra vandrade ut och in i gänget.

Annalisa, Haralds äldsta dotter, g.m. Bertil Hök

Annalisa, ett år äldre än mig, var under många år min närmaste fränka och väninna. O, vad vi hade roligt! Hon blev min idol, söt, rakryggad och käck med det lockiga håret i en tjock fläta på ryggen. Hon gick i klassen över mig i Brummerska skolan vid Johannes kyrka. Hon flög genom skolkorridorerna och hade mycket bus för sig på rasterna. Jag beundrade hennes våghalsighet och hennes mycket avundade pojktücke. Hon hade en lång svans av fans i sko-

lan. Eftersom vi var så nära släkt kunde jag dock fröjda mig åt att vara hennes närmaste vasallunder många år. Jag hängde med så gott jag kunde, ofta litet spänd vad som skulle hända härnäst. Vi hade samma skolväg och följde varann till de respektive portarna flera gånger om, innan det var dags att gå hem för läxläsning eller spellektion. Vi busade på gatorna och knuffade folk som vi tyckte såg fåniga ut. Vi hoppade hage på gatstenarna och vi ringde på olika portar, där vi visste att portvakterna var argsinta.

Naturligtvis smet vi iväg och tvingade därmed de arguslika damerna ut på gatan för att se efter vem det var. Då stod vi fnissande om hörnet och fann oss själva mycket roliga. Vi talade "P-språket" eller "all-språket" högt och ljudligt på gatan i den barnsliga tron att folk skulle ta oss för utlänningar och finna oss intressanta. Ja, vi var hur dumma som helst! Om någon av oss var sjuk bar vi hem den andras läxböcker så att vi skulle kunna hjälpligt följa med i klassens läsning. Annalisa fick göra såna vandringar oftare än jag.

Carin, Haralds mellandotter, g.m. Hemming Bergman

Annalisa hade sin syster Carin i klassen under mig. Carin var en mullig rar tös, som hade föga framgång i skolan. Hon var praktisk och barnkär, blev en förtjusande kindergartenslärarinna med tiden. Det var i Mariestad, där hon blev bosatt med sin make, Hemming Bergman som var stadsarkitekt. Där drev Carin en egen lekskola och var älskad av både barn och föräldrar. Enda barnet, dottern Eva, bor på godset Mariedal utanför Mariestad. Carin och jag lekte inte så mycket samman, hur det nu kom sig. Först senare förstod jag att uppskatta hennes moderlighet, klokhet och charm, tant Annas like i mycket.

Dora, Haralds yngsta dotter, g.m. Billy Brückner

Dora var den yngsta av barnen, en lustig begåvad flicka, rolighetsministern i familjen. Hon tog en jättefin studentexamen,

tänkte sig nog juridiken som bana. Men så kom en dansk advokat, Emil Brückner, in i bilden och Dora försvann till Danmark just när andra världskriget bröt ut. Där har hon blivit mormor och farmor ett otal gånger, skilde sig från Billy och gifte om sig med en ungdomsförtjusning, den svenske sysslingen Hans Isberg. Dora var väldigt kul, hade bestämda åsikter om det mesta. Hon var musikalisk och sjöng bra i skolkören. Det har hon fortsatt med i familjen i Danmark, de är alla mycket musikroade och maken Billy var med i danska Studentsångarförbundet. Familjen har en kör inom sig själv så att säga. Doras historier och lustiga chargong var en stor tillgång på alla slätkalasen."

Ur Agnes Magnells Karlskronaminnen *Sammanställt av Jonas Hök*

Järnhandlare Robert Peterson var gift med Emma (född Olsen). I det äktenskapet föddes Otto, Agnes, Nina, Axel och Hjalmar, som alla tog sig efternamnet Ernberg. Agnes (1848-1928) var författarinna och på Kungl. Biblioteket finns tre böcker av henne, två under pseudonymen "Agneta."

Agneta, pseud. för Agnes Magnell. Mormors sagor. Stockholm, 1910

Magnell, Agnes/Agneta. Mormors berättelse. Stockholm, 1915 Fosterlandsstift 26 s

Magnell, Agnes. Glada minnen från 1850-talets Karlskrona. Stockholm, 1928

Ur Agnes (Peterson) Ernbergs (gift Magnell) *Glada Minnen från 1850-talets Karlskrona* har jag plockat ut några lösryckta stycken om släkten Ernberg, där Agnes återspeglar livet i Karlskrona för 150 år sedan. Första avsnittet handlar om Dövalotta, som är väninna till kokerskan Ingrid i Agnes familj. "Fastrarna" i det näst sista avsnittet är Roberts syskon Charlotte och Augusta. Sista avsnittet berör Agnes morföräldrars hem, "den godmodige, fetlagde gamle f.d. officeren och kaptenen Olsen vid Marinregementet", som med familj bodde

på Sparres gränd. (Det är jag, Jonas, som skrivit **Ernberg** med grov text).

Döva-Lotta

”...Döva-Lotta var liten till växten, rund och finhyllt. Hennes fylliga, något fyrkantiga ansikte strålade av förnöjelse och kinderna pryddes av skarpt begränsade, högröda rosor, som väckte häpnad och förundran, men vid närmare påseende visade sig bestå av hundratals hårfina blodådror. Hon hade en gång i ungdomen varit ute i en snöstorm och fått kinderna förfrusna. Så hade de för alltid blivit målade med dessa rosor, som ingalunda misspryde den lilla gumman: ”Jag var nära att frysa ihjäl och förgås. Men si, min tid var ännu inte kommen, och därmed vart jag bevarader till livet, men lite lomhörd blev jag till minne av den färden”.

En enda pojke hade hon både gillat och över allt älskat, och det var hennes egen Johannes, hennes granne brunlockige gosse, som var snällare än alla andra, vackrare än alla andra och den enda, hon brydde sig om nu, då hon var änka och ensam i världen. Han hade gått till sjöss redan vid femton års ålder, och sedan hade hon aldrig hört av honom. ”Och lever han, så har han mitt hjärta, men är han döder, så har Gud hans själ”, sjöng Lotta rörande och melodiskt, då hon satt i familjen **Ernbergs** jungfrukammare och förtäljde om sin gosse, som nog skulle komma tillbaka en dag, det var hon alldeles viss på.

Lottas man hade också varit sjöman men efter en tid kommit hem igen med en sparad slant och många vackra gåvor till sin Lotta. Dem skulle den få se, som ville ”behedra” henne med ett besök. Detta ville i högsta grad lilla Agnes, dotter i den **Ernbergska** familjen. Kokerskan, gamla Ingrid, bestämde sig en söndagseftermiddag, då hon var ledig, och lovade medtaga Agnes, som i glädjen djupt neg för Lotta, som också neg och där stodo de båda, nigande för varandra gång på gång...”

Byxholksfickor

”...Skolan slutade varje dag klockan halv två, så att flickorna kunde hinna hem till middagen. I de borgliga hemmen i Karlskrona åt man middag redan klockan två eller halv tre då för tiden. Icke desto

mindre hände det i **Ernbergska** hemmet, att Agnes stundom infann sig helt andtruten vid middagsbordet först när sagogrynssoppan eller ölsupan, d.v.s. andra rätt, serverades.

Då hade Agnes följt Thérèse och Thérèse Agnes och Agnes Thérèse igen, innan de kunde förmå sig att skiljas. Man hade så förfärligt mycket att tala om!...”

Bara Lulle

”...Bland de unga marinofficerarna i Karlskrona fanns en som var en typ för sig – ingen ”genomsnittslöjtnant” – och det var ”Lulle”. I följd av sin närsynthet var han iklädd stora glasögon och gick alltid framåtlutad med huvudet något på sned. Man fick det intrycket att han spejade – letade efter något. Detta gjorde han också. Han var ständigt på spaning – efter allt skönt, allt graciöst, allt kvickt och allt roligt. Full av idéer och full av skämt var han en eftersökt vän, alla flickors förtrogne och beundrande kavaljer.

Hans egen ”fulhet” gjorde honom ej mycket bekymmer, men då han skådade sig i spegeln vid morgontoiletten kunde han ibland helt förbittrad utbrista: ”Fy tusan, Lulle, vad du är ful!

En afton var supén aväten hos konsul **Ernberg** och festen led mot sitt slut. Herrarna gjorde upp vid spelborden och damerna samlade ihop sina ridiculer (*sypåsar*) och började den sedvanliga ”tröskelkonversationen”, som alltid blev livlig just då uppbrott stod för dörren. Det var så oändligt viktiga saker man nu plötsligt hade att avhandla, frågor som man hela aftonen glömt bort.

I köket hade pigorna – eller jungfrurna, som de nu började få heta – samlats jämte åtskilliga båtsmän och ett par ceremoniösa betjänter. De hade slagit sig ned på vedlår, köksbord och stolar, väntande på att bli kallade till sina herrskaper. Både fruar, fröknar och mamseller skulle nämligen påpälsas och iklädas ytterkängor samt eskorteras hem i vagn eller till fots, allt efter råd och lägenhet...”

Fastrarnas byråldor

”...Ett besök hos fastrarna Augusta och Lotten var alltid en glad tilldragelse. De hade det så nätt och trivsamt hos sig. Hos

dem fanns Karlskronas längsta soffa med tillhörande stolar, väl stoppade och inramade i masurbjörk, lustiga björkpallar med kuddar och bredrandiga överdrag, på tavlor med broderade landskap under glas och en rad siluetter av släkten, infattade i björkramar. Det var verkligen fint men framför allt ordningspräglad.

I fastrarnas förmak fanns en stor chiffonier som framkallade envisa böner: "Ack, få vi titta i fastrarnas lådor! Ack *få* vi det!" Fastrarna voro ej alltid hågade att åskådliggöra de väl förvarade skatterna, men det hände dock ibland, att vi "med händerna på ryggen" fingo titta.

Oh, vad där fanns mycket! Stora, vackra askar, prydda med pressade tavlor: fina landskap eller sköna damer och herrar, klädda så som de brukade för hundra år sedan, så duvor i prunkande färger men också hästar, hundar och barn. När så faster Augusta tog locket av en ask, medan faster Lotten höll ett vaksamt öga på våra händer, så fingo vi se, huru den stora asken innehöll ett flertal mindre askar, inuti varje ask en ännu mindre. De flesta voro försedda med glaslock, på vilka var målat antingen den näpnaste lilla herde och herdinna med snö vitt lamm, en hind i flyktigt språng, eller en underskön hand, förnämt hållande en enda rosenknopp. Det var en fröjd att skåda..."

Sparrens gränd

"...Olsens Fredrika var den allmänt bekanta, ensamjungfrun. Hon hade under sin lydnad en kalfaktor och en skeppsgosse. Båda tävlade att åtlyda hennes minsta vink. Denna Fredrika var ett verkligt non plus ultra bland tjänarinnor, sin matmors högra hand och så gott som allenastyrande i det Olsenska tvåvåningshuset. Den fryntlige, något hetlevrade kaptenen hade aldrig haft mycket att säga till om. Kaptenskan, litet förnäm, tystlåten och beslutsam, hade varit den ledande, men sedan Fredrika, ännu mera tystlåten, ännu mera beslutsam och viljestark, kommit, tog hon omärkligt tyglarna om hand.

Snart hette det ej mera: "Så skola vi göra" utan: "Undra vad Fredrika tycker?" Hon vill visst att vi göra så?" Alltnog – Fredrika styrde enväldigt, men hon styrde bra. Ingen

kunde laga så god mat som hon, stödd av de utmärkta recept, som kaptenskan ärvt av sin mor och mormor. Rent och fint var det överallt, även i det lilla gårdshuset, där alltid två löjtnanter bodde som hyresgäster. Olenska huset var genompyrt av en angenäm doft från förstumattorna av flätat tågvirke, från kaptenens flitigt använda pipa och från Fredikas ångande köttkorvgrytor. Allt var hemtrevligt och glatt. Huset var fyllt av levnadsglad ungdom, sönerna och deras kamrater, kaptenens och kaptenskans systerdöttrar samt Agnes **Ernberg**..."

Nya publikationer i Släktarkivet

Louise Sandberg (f v Hofsten) utgav straxt innan sin bortgång 2004 en mycket välgjord, häftad memoarbok (2003)

Ingemar Ernberg har varit huvudredaktör för en bok om sin hembygd "Östra Vingåker -en sockens historia" (2004)

Jonas Hök har sammanställt tidigare refererade samling av släktbrev, över 600 sid i vackert grönt klotband (2004)

Bengt Humble har över sänt en sammanställning av Ivar Humbles skrift "De äldsta leden av Humble-släkten från Moheda" (1971)

Lisa Ahlberg har översänt sitt intressanta specialarbete från gymnasietiden "Släktforskning" med trevliga porträtt av "Ahlbergarna" (se nedan, 1993)

Specialarbete om släktforskning

Lisa Ahlberg har under sin gymnasietid gjort ett förnämligtr specialarbete "Släktforskning" 1993. Redaktionen har fått ta del av detta där hon bl a givit några mycket välskrivna porträtt av sina förfäder. Här tar vi oss friheten att återge det om Dora Ahlberg, f Ehrenberg, och Lisa farfars mor.

Ge föreningen en gåva vid födelsedagen!

Om Du tycker att Släktföreningen gör någon nytta, eller är värd att bevara, Släktkuriren skall fortleva eller av andra skäl vill stödja föreningen, sänd ett bidrag till pg nr **484 72 55-9**, eller varför inte ge någon i födelsedagspresent en penninggåva som skickas till föreningen! Föreningen är garanterat mycket sparsam, likviditeten är liten och allt arbete sker ideellt.

Adressregistret uppdateras med Er hjälp

Det är oerhört angeläget att vi får uppgifter om släktingar som vi inte tidigare varit i kontakt med, samt att Ni alla hjälper till att förse oss med adressändringar och nya adressuppgifter.

Red.

Dokumentation av släktföremål.

Släktrådet önskar fortsatt att de som har föremål som är av någon betydelse för vår släkts historia -- gamla brev, möbler från Karlskrona-hem, porträtt, medaljer, dagboksanteckningar, vapen, klädesplagg, prydnadsföremål -- beskriver hos vem det finns, vad det är, dess historia och vilken släktanknytning det har. Om praktiskt möjligt gärna också med ett fotografi. Beskrivningen sändes till ordföranden som arkiverar beskrivningen i Släktarkivet. Släktminnen som nu med varje generation sprids land och rike runt kan på så sätt spåras även i framtiden av de som intresserar sig för Släkthistorien. Det är så lätt att föremål som är av släktintresse med generationerna tappar sin historia, eller "glöms bort" av släktingar som i något livsskede inte har så stort intresse för dessa tingestar. I den mån släktklenoder skall avyttras eller kastas, kontakta helst Släktföreningen först.

Adr: Jan Ernberg, Näsbydalsvägen 6, 14tr, 18133 Täby. tel 08/758 08 92.

Medlemsavgifter och Föreningsnytt

Medlemsavgiften garanterar information från föreningen

Medlemsavgiften till släktföreningen är fortfarande facila 50:- för en tre-års period, 2002-2004. De som inte har betalat under perioden hittar ett inbetalningskort som bilaga, potgiro nummer **484 72 55-9**, Ernberg-Ehrenbergsska släktföreningen. I takt med att slakten växer och växer och nya generationer kommer till, och adress-ändringar inte rapporteras blir det naturligtvis allt svårare och dyrare att hålla reda på och nå alla inom slakten. Som beslutats kommer utskick, kallelser och *Släktkuriren* i första hand att sändas bara till dem som betalat medlemsavgift. Vi har i det längsta velat ge chansen till var och en, men... Kassören skulle uppskatta om du som inte vill vara med ringer in på hennes svarare ditt Nej tack. Rådgör med din familj och agera. Telefon till kassören Annika Alm-Ekman är 08/6533090, fax 08/6534363.

Om Du så önskar får Du naturligtvis också donera ett större belopp.

Släkttavlor - Ludwigs gren Jarl till Agda

I serien med de "datoriserade släkttavlor" som förs av vår ordförande Jan Ernberg har vi nu kommit fram till publicering av sista delen av Ludwigs gren. Vi publicerar denna gång två av de yngre barnens, Jarls och Agdas grenar. I nästa nummer räknar vi med att publicera Haralds gren.

Vi är angelägna att få besked om alla rättelser, och kompletteringar som ni kan bidra med genom ett meddelande till:

Jan Ernberg, adr. Näsbydalsvägen 6, 14tr, 18133 Täby. tel 08/758 08 92.

Vi har också påbörjat arkivering och sammanställning av bilder av alla släktingar, ssk i de första fyra generationerna. Kan Ni bidra och hjälpa till med sådana kontakta Jan, tack!

Släktrådet 2002-2005

<i>Funktion/ Namn</i>	<i>Gren</i>	<i>Adresss/ Tel nr</i>
<u>Ordinarie</u>		
Jan Albert Victor Ernberg , Ordförande.	Victor	Näsbydalsvägen 6,14tr, 18131 Täby. Tel 08/758 08 92.
Annika Alm-Ekman	Robert	Fleminggatan 56, 11245 Stockholm. Tel 08/65333090
Bengt Gustaf Ingemar Ehrenberg	Gustaf	Bokvägen 7, 3tr, 3714 Karlskrona. Tel 0455/23732
Ingemar Torsten Ernberg	Ludwig	Smultrongränd 18, 18245 Ene- Byberg. Tel 08/768 88 25
Kristina Åkerman-Klaesson	Victor	Tengdahlgatan 40, 11647 Stockholm. Tel 08/6431064.
<u>Suppleanter</u>		
Mikael Anders Bernhard Bergström .	Ludvig	St Hollingers väg 15, 16351 Spånga. Tel 08/7955858
Jan Anders Lennart Ehrenberg	Gustaf	Burträskgatan 23, 16221 Vål- lingby. Tel 08/874717. Landet 0246/24108
Hedvig Eleonora Gunilla Tideholm , f. Hederstierna	Victor	Olshammarsg 60, 4 tr. 12476 Bandhagen. Tel 08/860025. Landet 0152/45330.
Per Fredrik Olof Zetterqvist .	Ludvig	Dalagatan 36, 4tr. 11348 Stock- holm. Tel. 08/312063
Ulla øverengen (f.Kockum)	Gustaf	Rålambsv. 27. 112 59 Stockholm Tel 08/618 70 83.
Cecilia Cederström	Robert	Skolgatan 7. 758 32 Uppsala. Tel 018/107223.
Johan Ernberg	Ludvig	Chemin Chantebise 19, Ch 1291 Commugny, Schweiz. 00941 227762442.Landet 00941 277711066.
Erik Hamberg	Ludvig	Salagatan 41 A, 2tr. 75326 Uppsala. Tel. 018/128283.
Patrik Ernberg	Ludvig	Surbrunnsgatan 31 A, 11348 Stockholm. Tel 08/612 39 55.

Ulla Hamberg, omval

Revisorer

Agneta Qwerin, omval.

Staffan Riben, omval

Harald Ernberg, suppleant, omval.

Kuriren, redaktör

Ingemar Ernberg

Tf släktarkivarier

Kristina Åkerman-Klaesson,
Ingemar Ernberg

Valberedning

Michael Bergström, omval

Brita Ernberg, omval

En blankett för alla syften. Skriv gärna på extra papper om platsen ej räcker.

INTRESSEANMÄLAN till SLÄKTMÖTET 2005

Uppgifter till ADRESSREGISTER, SLÄKTREGISTER/SLÄKTTAVLOR och om MEDLEMSAVGIFT

0 Prel intresseanmälan till Släktmöte i Köpenhamn 3-4/9 2005

Namn:.....Adress (ev ny):.....

Postnr:.....Ort:.....

Land:.....Telefonnr (hem):.....

Ev övriga tel nr (fax-nr, arbete, landet osv):.....

Preliminäranmäler följande personer:.....

0 Uppgift om adressändring:

0 Namn och adress till släktingar som borde få kallelse , Släktkurir m m (och sannolikt inte fått så):

0 Ifylles av mor- eller farföräldrar, föräldrar eller omtänksamma syskon, kusiner eller dylikt.
Namn, födelsedatum och föräldrar, **nyfödda 2003-**, som jag känner till:

0 Jag anmäler härmed att jag nu erlägger medlemsavgiften för **2002-2005** till pg 484 72 55-9, Ernberg-Ehrenbergsska släktföreningen för följande personer inklusive mig själv, 50:- /person:

Sänd denna sida till adress: Ernberg-Ehrenbergsska släktföreningen, attn:Ingemar Ernberg, Smultrongränd 18, 18245 Enebyberg. Tel: 08/7688825. Fax: 08/7688825.

Namnteckning:.....Namnförtydligande:.....